

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดศรีธรรมาราม อ.เมืองยโสธร

เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒(คำ)

ขออภัย... ขึ้นเวทีบันแก

วันนี้มีโอกาสได้มาเยี่ยมพี่น้องชาวจังหวัดยโสธรเรา ซึ่งแต่ก่อนก็เคยผ่านไปผ่านมาไม่ได้แวะ คราวนี้ตั้งหน้าตั้งต้ามายเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายเพื่อชาติไทยของเรา ได้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นจากการช่วยเหลือ จากการรักชาติของเรา ความรักชาติก็ต้องมีความพยายามเข้มงวดกวดขันในการบำรุงรักษา ไม่อย่างนั้นก็เสื่อมทรามล่มจมไปได้ ไม่ว่าสมบัติสิ่งใดเมื่อมีการใช้สอยอยู่ ก็ต้องมีการเก็บการรักษาเป็นธรรมดา นี่คนทั้งชาติไทยเราใช้ชาติไทยเราเป็นชีวิตจิตใจความเป็นอยู่ทั้งนั้น จึงต้องจำเป็นที่เราทั้งหลายจะได้รักษาบำรุงซึ่งชาติไทยของเรา ชาติอื่นเขาก็เป็นชาติของเขา ชาติไทยเป็นชาติของเรา รับผิดชอบในชาติของเรา

วันนี้ที่มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายก็เกี่ยวกับความบกพร่องแห่งชาติไทยของเรา ความเป็นอยู่ปฏวการใช้การสอยบกพร่องไปตาม ๆ กันเสียทั้งนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นต่างคนจึงต่างต้องกระตือรือร้นที่จะชวนชวย เพื่อบำรุงสิ่งที่บกพร่องแก่ชาติไทยของเรา มาคราวนี้ก็เหมือนกับไปทุกแห่ง เกี่ยวกับสมบัติเพื่อหนุนชาติของเรา คือ ทองคำเป็นหัวใจของชาติ ไม่มีคำว่าเพื่อ ไม่มีคำว่ามากเกินไป

เพราะทองคำเป็นหัวใจของชาติไทยเรา และเป็นหัวใจของทุกชาติ เป็นสมบัติประกันชาติของตน ๆ ด้วยทองคำ หากเรามีทองคำมากเมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องหยิบยืมสมบัติเงินทองของชาติอื่นมาใช้ เราก็พอยืมได้ตามที่ทองคำเป็นพื้นฐานเครื่องรับรองยืนยันมืออยู่มากน้อย หากไม่มีทองคำเราจะกู้จะหยิบยืมของใครก็ได้ทั้งนั้น เพราะเราไม่มีสมบัติประกันตัวของเรา เพราะฉะนั้นเรื่องทองคำจึงเป็นความจำเป็นต่อชาติ

เวลานี้หลวงตาซึ่งเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ก็ได้เน้นหนักในเรื่องทองคำมากกว่าสิ่งอื่นใด ในบรรดาสมบัติที่จะช่วยชาติในคราวนี้ สมบัติที่จะช่วยชาติในคราวนี้คือทองคำ ดอลลาร์ เงินสด ทองคำไว้สำหรับประกันชาติไทยของเรา ส่วนดอลลาร์ไว้สำหรับเข้าทุนสำรองใช้หนี้ใช้สินเขา ที่ติดหนี้สินเขามากมาย เราจำต้องหาเงินเหล่านี้มาเป็นทุนสำรองสำหรับใช้หนี้เขา อันดับที่สามคือเงินสด มีมากมีน้อยเราจะพิจารณาสำรวจตรวจตราให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เราจะนำเงินก้อนนี้ออกเจือจาน ในหน่วยใดที่เห็นว่าจะมีความจำเป็นมากน้อย ทั่วประเทศไทยของเรา

และสมบัติเหล่านี้หลวงตาเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว เป็นผู้ถือบัญชี เป็นผู้สั่งจ่ายสั่งเก็บทุกอย่าง ไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดมาทำงานแทนเราเลย เราต้องเป็นผู้สั่งเก็บสั่งจ่ายทุกแง่ทุกมุม เพื่อความแน่ใจตายใจของพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ที่ได้มอบความไว้วางใจกับ

หลวงตาบัวให้เป็นผู้ดำเนินงานนี้แทนชาติของตน เราจึงมีความเข้มงวดกวดขันในการเก็บการรักษาการจ่ายทุกแห่งทุกมุม ให้เป็นไปเพื่อความปลอดภัยทุกแห่งสมบัติที่มีมากมาย

เวลานี้ทองคำที่จะไปหลอมประมาณเดือนเมษาฯ ข้างหน้า นี้จากนี้ไปก็ประมาณสองเดือนกว่า ทองคำเรามีอยู่แล้วเวลานี้ที่จะหลอมในระยะเดือนเมษาฯ นี้ ๓๓๐ กว่ากิโลฯ ที่แรกก็ยังไม่กำหนดกฎเกณฑ์มากนักกว่าจะให้ได้นั้นเท่านี้ แต่เมื่อมันจนจะถึง ๔๐๐ กิโลแล้วก็เลยเลื่อนให้เข้าถึง ๔๐๐ กิโล ไม่ให้หลุดให้ขาดลงได้ ให้เป็นเช่นเดียวกับคราวที่แล้วนั้น เราหลอมมา ๔๐๐ กิโล ได้ฝากกับคลังหลวงไว้แล้ว คราวนี้อย่างน้อยต้องให้ได้ ๔๐๐ กิโล จะไม่แพ้คราวที่แล้วนั้น นี่เป็นอันดับสำคัญมากที่เราจะพยายามชวนช่วยกัน หามาให้ได้ครบจำนวน ๔๐๐ กิโลเป็นอย่างน้อย

ส่วนดอลลาร์เวลานี้มีอยู่แล้ว ๓ ล้านกว่าเล็กน้อย นี่เราก็จะเข้ามาอบในคลังหลวงพร้อมกันกับเข้ามาอบทองคำทั้งสองชุด คือชุดที่แล้ว ๔๐๐ กิโล ชุดที่สองนี้ก็กำหนดให้ตายตัวลงไปเลยว่าต้องให้ได้ ๔๐๐ กิโล รวมแล้วเป็น ๘๐๐ กิโล นี่เข้ามาอบคลังหลวงคราวนี้ ดอลลาร์ก็มาอบพร้อมกัน ที่มีบกพร่องหวาดเสียวอยู่เวลานี้ก็คือทองคำ ขาดไป ๖๐ กว่ากิโล จึงต้องได้วิ่งเต้นชวนช่วยเพื่อให้พอกับความต้องการในระยะนี้ก่อน จึงได้ติดได้ดิน

ลำพังหลวงตาเองไม่มีอะไรเกี่ยวกับตัวเอง ความบกพร่องในศีลในธรรม คุณสมบัติที่สะอาดสว่างมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เป็นที่พอใจทุกอย่างแล้ว ถ้าน้ำก็เต็มแก้วแล้ว ไม่สะอาดหาธรรมที่โตมาเพิ่มเติมอีกแล้ว เพราะธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว ไม่มีอะไรบกพร่องสำหรับตัวของเรา จะอยู่จะไปจะเป็นจะตายเมื่อไรเราไม่อยากจะพูดว่าพร้อมแล้ว ถ้าวาเราพอแล้วนั้นเป็นที่จิตใจตามหลักความจริงที่เป็นอยู่กับใจของเราเวลานี้ เราพอทุกอย่าง ภาพนี้ภาพหน้าภพไหนก็ตาม อดีต อนาคต ไม่มีในหัวใจของเรา มีแต่ความพอแล้ว จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วพอแล้วทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่อง เท่านั้นเป็นเครื่องยืนยันในใจของเราตลอดมา

สิ่งที่บกพร่องที่หวังเตือนชวนช่วยอยู่เวลานี้ ก็คือความบกพร่องแห่งชาติไทยของเรา ซึ่งปกติเราก็ทำประโยชน์ให้โลกอยู่แล้วตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาดมา ๒๕๕๘ เดือนพฤศจิกายน ก็เริ่มทำประโยชน์ตั้งแต่บัดนั้นมา เงินทองข้าวของมีมากมายทุ่มลงไปเพื่อโลกเพื่อสงสาร ไม่มีสิ่งใดเก็บไว้ภายในวัดเลย จตุปัจจัยไทยทานได้มามากน้อยก็สงเคราะห์สถานที่คนทุกข์คนจน เงินทองข้าวของมีมากน้อยก็สงเคราะห์คนทุกข์คนจนสถานที่ต่าง ๆ สถานที่ราชการ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ไม่มีประมาณ ให้มาตลอดจนกระทั่งบัดนี้

นี่เป็นไปตามนิสัยของเราที่ได้บำเพ็ญมาอย่างนั้นตลอด แต่ไม่ได้ประกาศออกทางหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ดังปัจจุบันนี้เท่านั้น จะเรียกว่าทำอยู่ได้ดั่งก็ได้ คือไม่ให้มีใครมาประกาศโฆษณา นำข่าวนำคราวของเราออกไปประกาศให้โลกทั้งหลายได้ทราบ เราบอกว่าเราทำตามอัธยาศัยของเรา ถ้าหากว่าจะประกาศว่าเราเป็นผู้บริจาคเงินเท่านั้น สมบัติเท่านี้ เงินก็ดี สมบัติทั้งหลายก็ดี ได้มาจากผู้ศรัทธาที่บริจาคทั้งนั้น ในตัวของเราเองไม่มีอะไรเลย แต่เวลาประกาศก็ออกชื่อออกนามของเราคนเดียวว่าเป็นผู้บริจาคนี้ เหมือนกับว่าเอาหน้าเอาตาแต่คนเดียวทำลายคนอื่นเสียหายหมด ใช้ไม่ได้ เราจึงไม่ยอมให้ออกประกาศ ที่ไหน ๆ ก็ตาม เรื่อยมาจนปัจจุบันนี้ แต่การทำไม่มีหยุดมียังจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา

มาวาระนี้ก็เป็นความจำเป็นที่ชาติไทยของเรา เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย ให้เข้ามาช่วยเหลือความบกพร่องแห่งชาติไทยของเรา โดยการบริจาคสมบัติต่าง ๆ เช่น ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เป็นสำคัญ เข้าสู่คลังหลวงของเรา เราซึ่งดำเนินหรือบำเพ็ญประโยชน์แก่โลกอยู่แล้วก็สนใจไม่ได้ จึงต้องอุทิศสัพเพกายออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย โดยที่ไม่ได้คาดคิดไว้เลยว่าเราจะทำงานอย่างนี้ ดำเนินงานอย่างนี้ ถึงกับต้องมาประกาศเทศนาว่าการทุกแห่งทุกหนทั่วประเทศไทยอย่างนี้ แต่ก็ได้เป็นเสียแล้วด้วยความจำเป็น เพราะความเมตตาต่อชาติไทยของเรา

วิถีทางใดที่จะเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา เราจึงต้องยอมเสียสละตัวเอง ตัดดีนไปทางไหนเพื่อชาติไทยของเราทั้งนั้น เช่น มาจังหวัดยโสธรนี้ เป็นต้น เราก็มาเพื่อชาติไทยของเรา เพื่อพี่น้องทั้งหลายในชาติไทยของเราโดยทั่วกัน เพื่อจะได้นำสมบัติเหล่านี้ไปอุดหนุนชาติไทยของเรา ให้มีความเจริญรุ่งเรืองและแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น จึงได้ตะเกียกตะกาย ถ้าพูดถึงเรื่องวัยแล้ว เวลานี้อายุก็ได้ ๘๕ ปีก้าวเข้า ๖ เดือนนี้แล้ว

ขึ้นเวทีบนแก้ว การเทศนาว่าการจึงสะเปะสะปะไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว จึงขอภัยจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายไว้ด้วย เมื่อผิดพลาดในการแสดงธรรม ไม่สมบูรณ์พูนผลไปตามอรรถตามธรรมและเหตุผลต่าง ๆ จึงขอภัยไว้ตั้งแต่บัดนี้ด้วย เพราะความจำเสื่อมทรามลงไปมาก เครื่องมือคือร่างกายนี้ไม่อำนวย จะพูดอย่างหนึ่งเถลไถลออกไปเป็นคำหนึ่งขึ้นมา จะพูดอย่างนั้นกลับเถลไถลเป็นคำนี้ออกมาได้เวลานี้ จึงไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยขาดวรรคขาดตอน บางทีเทศน์ไปหลงลืมไป ระลึกได้เทศน์ใหม่ตั้งขึ้นใหม่ เรื่อยมาอย่างนี้ ก็อุทิศสัพเพกายเพราะสังขารร่างกายเป็นอย่างนี้ แม้ใจจะเต็ม

เปี่ยมด้วยเมตตาก็ตาม แต่เครื่องมือไม่อำนวยแล้วก็ทำผลประโยชน์ให้สมบูรณ์เต็มที่ไม่ได้

นี้อายุถึงขนาดนี้แล้วยังอุตสาหะขึ้นธรรมาสน์เทศน์สอนประชาชน ก็รู้สึกว่าจะไม่มีองค์ไหนทำอย่างที่หลวงตาทำอยู่เวลานี้ ก็จำเป็นต้องตะเกียกตะกาย เพราะไม่มีผู้ทำหน้าที่แทน หากว่ามีท่านผู้ใดมีความสามารถประกาศโลกว่าเป็นผู้นำแทนหลวงตาบัวได้แล้ว หลวงตาบัวจะถอนตัวทันที เพราะอ่อนพอแล้วในร่างกาย เป็นแต่เพียงว่าจิตใจเต็มไปด้วยเมตตาไม่บกพร่องเท่านั้น และไม่มีผู้ใดจะทำงานแทนได้เลย เราจึงจำเป็นต้องตะเกียกตะกาย สังขารร่างกายไม่อำนวยอย่างไรก็ต้องบึกบึนกันไปอย่างนั้น

ความเป็นห่วงเป็นใยชาติไทยของเรา เราไม่ได้เป็นห่วงเพียงด้านวัตถุเงินทองข้าวของดังที่ประกาศลั่นอยู่เวลานี้ ว่าเมืองไทยของเราขัดสนจนใจมาก แต่เรามีความสนใจหรือเป็นห่วงเป็นใยจิตใจของพี่น้องชาวไทยมาก เพราะห่างเหินจากศาสนาหลงทุกที่ ๆ ไม่พูดตำหนิติเตียนผู้ใด พูดเป็นส่วนกลางตามธรรมที่ท่านแสดงไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เพื่อให้พวกเราทั้งหลายได้ยึดถือ

เวลานี้ความยึดถือทางศาสนารู้สึกว่ามีน้อยมากทีเดียว ศาสนาเลยกลายเป็นศาสนากิเลสไปหมด ไม่เป็นศาสนธรรม เป็นศาสนาของกิเลส กิเลสพาชักพาจูงพาลากพาเข็นให้ดิ้นรนกระวนกระวาย หาสาระภายในใจของตนด้วยธรรมบทใดบาทใดก็จะมีแล้วเวลานี้ ความคิดความปรุงทุกด้านทุกทางที่จะคิดถึงอรรถถึงธรรม เพื่อเป็นสารประโยชน์แก่จิตใจ ไม่ค่อยมีและไม่มี คิดไปด้วยอำนาจของกิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ไปเสียทั้งนั้น ไม่ว่าชาวบ้านไม่ว่าชาววัดเป็นอันเดียวกัน ทั้งเขาทั้งเรา ทั้งท่านทั้งเรา ตำหนิใครไม่ลง เพราะเวลานี้อำนาจของกิเลสรุนแรง พัดฝันไปได้หมด ไม่ว่าในวัดในวามหาวิทยาลัยโคมตลอดพระนคร มันพัดฝันให้หมุนตัวไปตามมันได้ทั้งนั้น

สร้างวัดที่ไหนก็สร้างส้วมสร้างถ่านให้กิเลสที่นั่น การสั่งสมธรรมในวัดแทบจะไม่มีแล้วเวลานี้ มีแต่สั่งสมกิเลสไปโดยลำดับลำดับด้วยความภาคภูมิใจว่าเราได้ทำประโยชน์ แต่กิเลสไปทำประโยชน์สวมรอยเราหาได้ทราบไม่ ถ้าจะดำเนินหรือทำตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้จริง ๆ แล้ว การสร้างวัดสร้างเพื่อสั่งสมอรรถธรรม ให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นภายในใจ ยิ่งกว่าด้านอื่น ๆ เช่นด้านวัตถุเป็นของสำคัญมาก ไม่ควรที่จะเกาะเกี่ยวเอาจนเกินเหตุเกินผลจนลืมนื้อลืมตัว

การสร้างวัดก็คือการสร้างจิตใจของตน ให้เข้าใกล้ชิดสนิทกับธรรมไปโดยลำดับ เริ่มตั้งแต่ศีลของพระ มีความจงรักภักดี มีความรักความสงวนในศีลของตนเช่นเดียวกับชีวิตของเรา สงวนรักษาตลอดเวลาไม่ให้อ่างพร้อย ไม่ให้ทะลุ นี้เรียกว่ารักษาศีล รักษาธรรม สั่งสมธรรมเข้าสู่ใจ

สมาธิคือการอบรมจิตใจ ให้มีความสงบเยือกเย็นจากสิ่งรบกวนทั้งหลาย คือกิเลสประเภทต่าง ๆ ก็พยายามสำรวมจิตของตนด้วยบทจิตตภาวนา ภาวนาคืออบรมใจที่ติดดินนั้นให้เข้าสู่ความสงบ ด้วยบทธรรมบทใดก็ตาม เช่น พุทโธ ธัมโม สังโฆ หรืออานาปานสติบทใดก็ได้ ให้จิตมีสติควบคุมอยู่กับธรรมบทนั้น ๆ เพื่อสำรวมกระแสแห่งจิตที่วุ่นวายไปกับกิเลสนั้นเข้าสู่ความสงบ แล้วจิตใจจะเยือกเย็นขึ้นมา เป็นการสั่งสมสมถธรรม สมาธิธรรมขึ้นภายในใจ

นี่เรียกว่าสร้างวัด คือสร้างธรรมขึ้นภายในใจของพระเณรที่อยู่ในวัดนั้น ๆ สร้างอยู่ภายในใจ ชำระจิตใจของตนให้มีความสงบผ่องใสขึ้นเป็นลำดับ ยิ่งกว่าจะไปชวนขายสิ่งภายนอก หาความสะอาดสะอาดจากสิ่งภายนอก หาสารคุณจากสิ่งภายนอก มันมีแต่เรื่องของกิเลสสร้างความสกปรกขึ้นภายในวัดในวา ในพระในเณรโดยไม่รู้ลึกลับด้วยกันเสียทั้งนั้น

ถ้าหากเป็นการสร้างวัดจริง ๆ สร้างศีลสร้างธรรม สมกับว่าวัดเป็นเหมือนกับบึงใหญ่ ๆ สำหรับเก็บน้ำไว้ใช้ไว้สอยอาบดื่มให้สะดวกสบายแล้ว วัดต้องสั่งสมศีลธรรมซึ่งเป็นเหมือนกับน้ำที่สะอาดอาบดื่มใช้สอย มีความสงบร่มเย็นอยู่ด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยสมาธิคือความสงบใจ เย็นขึ้นไปโดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าสร้างศีลสร้างธรรมขึ้นภายในใจของพระที่อยู่ในวัด วัดก็กลายเป็นวัดที่มีน้ำอรุณน้ำธรรมอยู่ภายในวัด ตนเองก็อาบดื่มใช้สอยเป็นความผาสุกสบาย เดินเห็นเคลื่อนไหวไปทางไหน มีศีลธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงสงบเย็นใจ จิตใจไม่ติดไม่คืน เรียกว่ามีเรือนใจ ไม่ได้มีแต่เรือนกายเหมือนอย่างทุกวันนี้ ซึ่งตะเกียกตะกายกันทั้งทางโลกทางธรรม

การเสาะแสวงหาวัตถุจนเกินเหตุเกินผลลืมนื้อลืมตัวนั้นเรียกว่า เสาะแสวงหาที่อยู่อาศัยปัจจัยเพื่อบำรุงร่างกายโดยถ่ายเดียว ไม่เสาะแสวงหาศีลหาธรรมซึ่งเป็นเรือนใจอันสำคัญเข้าสู่ใจของตน ใจก็ว่างเปล่าจากที่ยึดที่เกาะที่อาศัยที่อยู่ ใจไม่มีที่อยู่ ใจไม่มีที่อาศัย มีแต่วัตถุซึ่งเป็นที่ยึดของกายซึ่งจะพังอยู่เมื่อไรก็ได้เท่านั้น ส่วนสารธรรมคือศีลเป็นสำคัญอันหนึ่ง สมาธิธรรมเป็นสำคัญอันหนึ่ง ปัญญาเป็นสำคัญแต่ละประเภท ๆ ไม่สนใจสั่งสมธรรมเหล่านี้แล้วก็เรียกว่า ไม่สนใจทำความสะอาดชะล้างจิตใจของตน และสร้างเรือนใจให้แก่ใจของตนให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ก็มีตั้งแต่สิ่งภายนอก ติดดินกันกับวัตถุนั้นวัตถุนี้ ถือเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นจิตเป็นใจจริง ๆ

สร้างวัดขึ้นที่ไหนมีแต่อิฐแต่ปูนแต่หินแต่ทรายแต่ตึกรามบ้านช่อง เป็นตึกเป็นราม สวรรค์ชั้นดาวดึงส์สู้ตึกของพระไม่ได้ สู้สถานที่บำรุงบำเรอของกิเลสอยู่ภายในเพศของพระไม่ได้ หารธรรมไม่มีภายในจิตใจเลย พระเราก็อยู่ด้วยมีแต่ร่างเท่านั้น โจนผม

โกนคิ้วมาใครก็ได้ โกงใครก็ได้ ผ้าเหลืองใครก็ครองได้หมดได้ แต่ไม่ได้ทำความรุ่มเย็นให้แก่เจ้าตัวผู้ปราศจากการสั่งสมธรรมเหล่านี้เลย

เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายซึ่งเป็นพระเป็นฌรอยู่ในวัดในวา ขอให้สร้างอรรถสร้างธรรมขึ้นที่ใจของตน สมกับเราเป็นพระ มีหน้าที่อันเดียวคือการชำระจิตใจให้สงบผ่องใสเท่านั้น เพียงสมาธิก็มีความสงบเย็นใจต่อพระผู้บำเพ็ญ ซึ่งมีหน้าที่อันเดียวคือสั่งสมธรรมเข้าสู่ใจ สมาธิคือความสงบใจ ไม่ติดดินไม่วุ่นวายไปตามกระแสของโลกของสังสาร ที่กิเลสมันผลักมันดันออกไปด้วยความทะเยอทะยานเหมือนโลกเขา หากความพอไม่ได้ และสร้างความทุกข์ความทรมานใจ สร้างความผิดหวังให้ตลอดเวลา

ยืน เดิน นั่ง นอน มีแต่อารมณ์ของการสร้างกิเลสเผาเจ้าของตลอดเวลา การสร้างอรรถสร้างธรรมไม่มีภายในใจเลย พระฌรเราจะหาความรุ่มเย็นมาจากที่ไหน พระกับโยมก็ไม่แปลกกัน มองดูหัวใจโยมก็เป็นฟืนเป็นไฟด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา มองดูหัวใจพระก็มีแต่ความโลภ ความทะเยอทะยาน ตีนยศตีนลาภ ตีนไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ได้ไม่มีเมืองพอ ติดดินเหมือนขรราวาสเขา หากความสุขไม่ได้เหมือนกัน ทั้งพระทั้งขรราวาส เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ภายในจิตใจเหมือนกัน เพศของพระกับเพศของโยมก็ไม่มี ความหมายอะไร มีเพศเท่ากัน ของพระก็มีแต่เพศ ตัวจริงของพระที่จะสั่งสมคุณงามความดีให้สมกับนามของพระก็ไม่มี เราอยู่ได้อย่างไร

วันหนึ่งคืนหนึ่งอยู่ด้วยความเลื่อนลอย อยู่ด้วยการติดการติดของกิเลสหลุดลากลไป หากความสุขความเจริญหาฝั่งฝ่าได้ที่ไหนไม่มี ที่จะให้มีฝั่งมีฝ่าให้เป็นที่มั่นใจแก่ตัวเอง ต้องสร้างศีล สร้างสมาธิ สร้างปัญญา ด้วยศรัทธา ความพากความเพียรของเรา ให้แน่นหนามั่นคงขึ้นเป็นลำดับ ใจจะได้ครองศีลสมบัติ เป็นที่ภูมิใจว่าศีลของเราไม่ต่างพร้อย

สมาธิสมบัติเป็นแก้วสารพัดนึกภายในจิตใจ มีแต่ความสงบรุ่มเย็น ยืนเดินนั่งนอนอยู่ที่ไหนมีแต่ธรรมเป็นเรือนใจ ใจมีความสงบรุ่มเย็น เรียกว่าใจมีเรือนอยู่ นี่คือนเรือนใจ แล้วหมุนเข้าไปทางด้านปัญญาเพื่อชำระกิเลสตัวสำคัญ ๆ ซึ่งมันสั่งสมตัวเองอยู่ภายในหัวใจของเรา ชำระออกไปโดยลำดับด้วยอำนาจแห่งปัญญา พิจารณาสังขารร่างกายตามที่อุปัชฌาย์ท่านสอนให้ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นต้น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก นี่ ท่านสอนวิชานี้ให้ดูผมของตัวเอง ดูผมของคนอื่น ดูขน ดูเล็บ ดูฟันของตัวเองที่มันตื่นเอนักหนา รกนักหนา สงวนักหนา บำรุงบำเรอนักหนา ประดับประดาตกแต่งเอนักหนา มันคืออะไร

ผมก็เป็นเส้น ๆ ดูเข้าไปมันก็เกิดมาจากกะโหลกศีรษะ กะโหลกศีรษะมีความสะอาดสะอาดที่ตรงไหน เต็มไปด้วยบุพโพโลหิตน้ำเน่าน้ำหนอง เข้าไปในสมองยิ่งแล้ว นี่ท่านเรียกว่าวิชาธรรมชำระกิเลสตัวผูกพัน ตัวที่ติดมากที่สุดคือภูเขากูเรา ภูเขาทั้งลูก

เราไม่ติดเราไม่หนักไม่หนาอะไร เพราะไม่ได้ไปแบกเขา แต่ภูเขาภูเขาคือกรรมฐานทั้ง ห้านี้ เราแบกกันทุกคนหนักอึ้งด้วยกันทั้งหมด ท่านจึงให้วินิจฉัยใคร่ครวญ พิจารณาคลี่คลายดูมันเป็นอย่างนี้ นี่วิชาธรรมจะแก้ทุกข์ท่านแก้แบบนี้

วิชาธรรมไม่ได้สั่งสมทุกข์ วิชากิเลสต่างหากสั่งสมทุกข์ วิชาธรรมแก้ทุกข์แก้ด้วยการพิจารณา ตั้งแต่ผมลงไป สถานที่อยู่ที่เกิดมันเกิดขึ้นอย่างไร มันสะอาดสะอาดสวยงามที่ตรงไหน เลิศเลอที่ตรงไหน แม้แต่เพียงหลุดลงไปถูกภาชนะอาหารการกินของเรา ผมเส้นเดียวสองเส้นเท่านั้นยังขยะแขยง แล้วไปเสกสรรปั้นยอว่าเป็นของสวยของงาม ได้อย่างไร คนก็เหมือนกัน เล็บก็ดูเอาซิ เล็บเราเล็บเขาสะอาดสะอาดที่ตรงไหน ทำไมจึงตกแต่งเอานักหนาแต่งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้สวยงาม ก็ของสกปรกจะแต่งให้สวยงาม ไปที่ไหนมันก็ฝืนความจริงอยู่ตลอดไป สร้างความทุกข์ให้เจ้าของเพราะความกังวลอยู่ตลอดเวลา

หนังสือพิจารณาฯ หนังสือเขาหนังสือเรา หนังสือสัตว์หนังสือบุคคล ก็เป็นหนังสือเหมือนกันตื่นตื่น หาวอะไร ดูซิหนังสือบาง ๆ ภายนอกยังมีซี่เหงือซี่โคลแปดเปื้อนเต็มหมดในผิวภายนอก แล้วยิ่งดูเข้าไปภายในของหนังสือเป็นอย่างไร กระจายลงไปจนกระทั่งถึงเนื้อ เอ็น กระดูก ตับ ไต ไข้พุง อาหารใหม่อาหารเก่า เต็มไปด้วยบุพโพลโหิตน้ำเน่า น้ำหนองของสกปรก โสมม ทำไมจึงเสกสรรปั้นยอได้ลงคอกว่าเป็นของสวยของงาม เป็นของที่น่ารักใคร่ชอบใจ เป็นเขาเป็นเรา ไม่โง่จนเกินไปหรือ ให้ถามตัวเองอย่างนี้ นี่ละวิชาธรรมที่แยกกองทุกข์ซึ่งมันยึดมั่นถือมั่นในสิ่งเหล่านี้ ภูเขาทั้งลูกสู้ไม่ได้ ให้เบาบางลงไปด้วยความรู้แจ้ง เห็นชัดเป็นลำดับด้วยอำนาจของปัญญา ปัญญาท่านให้คลี่คลายอย่างนี้

นี่เรียกว่าจะถอดถอนรากแก้วแห่งภพแห่งชาติ แห่งกองทุกข์แห่งอุปาทานทั้งหลายออกจากใจ ใช้ปัญญาพิจารณาตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้ นี้โลกธาตุแตก ไม่มีอะไรที่จะยึดจะถือ ปล่อยได้หมดโดยสิ้นเชิง กองทุกข์ก็ไปพร้อม ๆ กันไม่มีสิ่งใดเหลือเลย ถ้าเรานำหลักวิชาพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติตามเพศแห่งความเป็นพระของเรา เราจะได้ทรงอรรถทรงธรรม ทรงศีล ทรงสมาธิ ทรงปัญญา ทรงวิชา วิมุติขึ้นเป็นลำดับ ตลอดถึงทรงมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจของเรา นี่เรียกว่าสร้างเรือนใจสร้างอย่างนี้ ธรรมก็เกิดขึ้นพร้อมกัน สมาธิธรรมก็เกิดขึ้น ปัญญาธรรมก็เกิดขึ้น วิมุติหลุดพ้นแห่งธรรมก็เกิดขึ้น นิพพานสมบัติก็เกิดขึ้นที่ใจของเรา ไม่ครีไม่ล้ำมัย เป็นธรรมสมาธิเสมอตลอดมาและแก้กิเลสได้ตลอดมา

กิเลสหน้าไหนจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เป็นที่แก้ไขยากด้วยธรรม ต้องไปเสาะแสวงหาวิชาอื่นใดมาแก้ไขกิเลสไม่มี วิชาพระพุทธเจ้าทรงประสิทธิ์ประสาทให้นี้เป็นวิชาที่เต็มภูมิแล้ว เหมาะสมแล้วกับการแก้กิเลสทุกประเภทให้สิ้นซากไปจากใจ ใจครอง

สมบัติตั้งแต่สมาธิสมบัติจนกระทั่งถึงนิพพานสมบัติขั้นที่ใจของเรา สมชื่อสมนามว่าเรา มาบวชเป็นพระ สั่งสมคุณงามความดีบรรพชิตเข้าสู่ใจ ใจมีเรือนอยู่ ใจมีหลักมีเกณฑ์ สมชื่อสมนามว่าเราเป็นพระ อยู่ผาสุกสบาย หันไปไหนไม่มีความหิวความโหย ความติดความตื่น เพราะกิเลสพังลงหมดแล้ว เป็นใจที่บริสุทธิ์พุทธโอเต็มดวง อยู่ไหนสบาย ตายเมื่อไรก็ตายได้ ปลงตกลงหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นห่วงเป็นใย

เพียงถึงขยะเท่านั้นในร่างกายแต่ละร่าง ๆ สวยงามที่ตรงไหนประสาถึงขยะ เต็มตัวเขาตัวเรา มาเสกสรรปั้นยอให้เป็นเทวบุตรเทวดาขึ้นได้อย่างไร ก็ถึงขยะ เสกให้เป็นอะไรมันก็คือถึงขยะอยู่นั้นแหละ เราหากติดหากตื่นเป็นบ้ากับมันต่างหาก เราจึงได้รับความทุกข์เพราะฝันความจริง เมื่อพิจารณาตามหลักความจริงนี้แล้ว เรื่องความสงบของใจจะสงบเอง มันจะติดตื่นเหมือนมั่วตัวคะนองก็ตามเถอะ มันจะสงบตัวลงไปด้วยการฝึกกรรมโดยทางธรรม ปัญญาที่จะเกิด ปัญญาท่านสอนให้ใคร สอนให้พวกเรา

สถานที่อยู่ท่านก็สอนอย่างชัดเจน เป็นสถานที่อยู่อันเหมาะสมกับการแก้กิเลสกุณาณานี้ให้หมดสิ้นไปจากใจ ว่า รุกขมูลเสนาสน์ เป็นต้น บวชมาแล้วให้ท่านทั้งหลาย เทียบอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำ เจือมผา ป่าช้าหรือป่ารกชัฏ ที่แจ่มลอมฟาง ให้ไปหาอยู่ เพื่อการบำเพ็ญด้วยความสะดวก เพราะสถานที่เช่นนั้นไม่มีผู้คนไปรบกวน เป็นสถานที่สะดวกแก่การชำระจิตใจของเรา ใจของเราจะมีความเยือกเย็นเป็นสุขขึ้นมา นี่สมชื่อสมนามว่าเราบวชมาเพื่อสั่งสมธรรม สั่งสมธรรมขึ้นในใจมากน้อยเพียงไร ก็เรียกว่าสั่งสมความสุขขึ้นมากภายในใจของเรา นี่หลักของศาสนาแท้

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายที่เป็นสรณะของพวกเราท่านดำเนินมาอย่างนี้ รู้แจ้งเห็นจริง ปลดเปลื้องทุกข์ออกจากหัวใจโดยสิ้นเชิง ด้วยวิธีการด้วยวิธีอยู่ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ นี่คือผู้ดำเนินตามทางของศาสดา ไม่เอาเพศของพระเข้ามาขายกินเฉย ๆ ว่าเราเป็นพระใครแต่ไม่ได้ ทิฐิพระจรดฟ้า ไม่มีใครสูงยิ่งกว่าทิฐิมานะของพระ ใครไม่อาจเอื้อมตำหนิติเตียน เพราะเห็นว่าเป็นผ้าเหลือง กลัวจะเป็นบาปเป็นกรรม พระเองยังมีความทะนงพองตัวขึ้นเป็นลำดับว่าเราเป็นพระ แล้วก็ไม่มีใครแต่ต้อง สนุกสั่งสมความชั่วช้าลามกขึ้นเต็มกาย วาจา ใจ ของตนเอง

วัดก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่านของพระของเณร ในพระในเณรเองก็กลายเป็นส้วมเป็นถ่านขึ้นมากภายในหัวใจ ได้แก่ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้ราคะตัณหา กิเลสทุกประเภท สร้างส้วมสร้างถ่านเต็มหัวใจพระ เรายังโอ้อ่าฟูฟ้ออยู่หรือว่าเราเป็นพระ ไม่ละอายหัวโล้นบ้างหรือ ถ้ามองตัวเองอย่างนี้ ผู้ปฏิบัติธรรมต้องตำหนิตัวเอง เพราะสิ่งตำหนิตั้งอยู่ในภายในจิตของเรานี้ทั้งนั้น ควรจะตำหนิตัววันยังค่ำ แล้วจะได้สติสตั้งไปโดยลำดับ ถ้าเรานำธรรมเข้ามาพิจารณา

แต่นี้มาตั้งแต่กิเลสเครื่องแผดเผาหัวใจเข้ามา ใครอยู่ที่ไหนก็มีแต่ความทุกข์ ความทรมาน ไม่ว่าจะชาวบ้านชาววัดความสุขไม่แปลกต่างกันเลย เพราะการเสาะแสวงหา วังตามกิเลสนั้นเหมือนกัน ผลจึงได้แต่กองทุกข์มาเหมือนกันหมด ไม่มีใครดีกว่าใคร เป็นยังไงให้ศึกษาตัวเองให้ดีเราเป็นพระ เราอย่าดีต่อยาดีขึ้นไปตามกิเลส เห็นว่ากิเลสนี้ ทันทสมัย ธรรมะเป็นของครีของล้ำสมัย ก็กิเลสมันปิดมันเป่าธรรมะให้เป็นของครีของล้ำสมัย เพื่อความทันทสมัยของมันต่างหาก เราหลงกลของมันเราจึงเป็นพระที่ทันทสมัยไปตามมัน

ยังมียศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไร ๆ จิตใจก็ไปแอบอยู่กับยศกับบรรดาศักดิ์ อยู่กับความรู้อันที่เรียนมาเพียงจำได้เท่านั้น ไม่เป็นมรรคเป็นผลอะไร แล้วถือมาเป็นเราเป็นของเรา ถือมาเป็นเครื่องโอ้อวด อย่างนี้โง่หรือไมโง่เรา ความดีไปอยู่กับยศถาบรรดาศักดิ์ เสียทั้งหมด ไปอยู่กับพัตยศ ไปอยู่กับสมณศักดิ์ชื่อนั้นชื่อนี้ ตั้งตั้งแต่ปลัดขึ้นไป เป็นสมุห์ ใบฎีกา พระครู ถึงเจ้าฟ้าเจ้าคุณ ขึ้นไปถึงชั้นสมเด็จพระสังฆราช หลงไปเป็นลำดับลำดับ โอ้อ้อฟูฟ่ายในยศในลาภ ไม่ได้โอ้อ้อฟูฟ่ายในศีล สมาธิ ปัญญา ตามทางของศาสดาสอนเลย แล้วขัดกันใหม่

การเสาะแสวงหาธรรมในครั้งพุทธกาลที่ทรงแสดงไว้แล้ว เป็นแบบฉบับอันเยี่ยม ทันทกับกิเลสที่มันเลี้ยมสอนเราให้หลงไปตามที่กล่าวเหล่านี้ เรายังภูมิใจอยู่หรือ นั่นคือเรื่องของกิเลสมันเอาดินเหนียวมาติดหัวเข้าไปแล้วก็ว่าตัวมีหงอน พองตนพองตัว ไม่รู้เนื้อรู้ตัว หลับขนาดไหนพระเรา ใครจะตื่นถ้าพระไม่ตื่น พระไม่มีสติปัญญาใครจะเป็นผู้มีสติปัญญา พระเป็นนักใคร่ครวญ เป็นผู้อดผู้ทนทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนพระศาสดา และพระสาวกท่าน เต็มไปด้วยความอุตสาหะพยายาม ความพากความเพียร ความอดความทน ทำไมเราจึงเป็นคนอ่อนแอต่อแต่เหลวไหลในศีลในธรรมที่จะเป็นสาระแก่ตน มันเข้ากันได้หรือกับศาสนาที่เราเยอหยิ่งอยู่เวลานี้ ว่าเราถือศาสนาพุทธ เราเป็นพระเป็นเณร มันเป็นตรงไหนนำพระเณรนั้น มองดูที่ไหนมันไม่เห็นมีคำว่าพระว่าเณร

พระแปลว่าประเสริฐ มันประเสริฐที่ตรงไหนในหัวใจของเรา ให้ถามตัวเองดูอย่างนี้ ผู้ปฏิบัติธรรมต้องสอบต้องทบทต้องทวนถามตัวเอง อย่าไปตำหนิติโทษผู้หนึ่งผู้ใด เราเป็นนักโทษตัวสำคัญคนหนึ่ง บวชมาก็เพื่อเรา การที่จะพิจารณาสอดส่องเพื่อแก้ไขถอดถอน เราก็ต้องพิจารณาสอดส่องแก้ไขถอดถอนความไม่ดีของเราออกไปเป็นลำดับ ชื่อว่าเป็นนักบวช ชื่อว่าเป็นศากยบุตรของพระพุทธเจ้า แล้วเราจะเป็นผู้ทรงมรรคทรงผลเต็มในหัวใจของเรา เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาลที่ท่านทรงมาเป็นลำดับลำดับ เพราะการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ถูกตามแนวทางของท่านมาแล้ว เราปฏิบัติตามนั้นจะผิดไปไหน

นี่มันไม่ปฏิบัติ บวชเข้ามาเท่าไรยิ่งเหลว ๆ ไหล ๆ โลเลโลกเล็ก ยิ่งสกปรกโสมม ขึ้นเป็นลำดับ คือพระคือเถรของเรา พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็ตลตสังเวชที่ประชาชนเขามาพูดต่อหูของเราเลย เขาพูดไม่ได้พูดเพื่อความยกโทษยกกรรมกับพระนะ เขาพูดด้วยความวิตกวิจารณ์ เพราะเขาก็เป็นพุทธบริษัทคนหนึ่ง ถือพุทธศาสนา ผากจิตผากใจกับพุทธศาสนา แล้วเขาก็มาพูดว่า

สมัยปัจจุบันนี้พระเป็นผู้ทำลายศาสนาอันดับหนึ่ง เขาว่าอย่างนี้ ทำลายอย่างลึก ลับ ทำลายอย่างไม่เคี้ยวกรอบ ๆ แกรบ ๆ แต่สังสมความชั่วช้าลามกอยู่ในจิตใจ ไม่มีคำว่าสังสมอรรถสังสมธรรมให้เห็นเลย ไปที่ไหนยังจะได้แอบด้วยความมูจาดบาดตาอีกด้วย แล้วเขายังยกด้วยว่า เริ่มต้นตั้งแต่หนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์เป็นเรื่องข่าว เรื่องคราวของโลกชาวโลกีย์ที่เขาสังสมกิเลสต่างหาก ไม่ใช่วิสัยของพระที่จะเสาะแสวงหาสิ่งเหล่านั้น ให้สมกับที่พระพุทธเจ้าทรงไล่เข้าป่าเข้าเขา เพื่อปราศจากสิ่งก่อกวนข่าวคราวสกปรกทั้งหลายเหล่านี้ แล้วเราหามาอะไรมาพิจารณาซิ ที่เขาตำหนินั้นผิดไหม

วิทย์ โทรทัศน์ วิดีโอ โทรศัพท์มือถือ นี่เขาบอกว่ามหากัณฑ์ เวลานี้กำลังพระชนเข้ามาเผาวัดเผาวา จนไม่มีอะไรติดวัดติดวา ธรรมทั้งหลายไม่มีอะไรเหลือแล้ว เหลือแต่สิ่งเหล่านี้เต็มวัดเต็มวาเต็มกุฏิของพระ ใหญ่เท่าไรยิ่งสร้างความใหญ่โตขึ้นมาด้วยความสกปรกเหล่านี้ เขาพูดอย่างนี้พิจารณาซิ เขาพูดผิดหรือเราทำผิด ถ้าเราเป็นนักธรรมะเราจงวินิจฉัยพิจารณาสิ่งเหล่านี้แล้วรีบแก้ไขตนเอง จะเป็นผู้เจริญรุ่งเรือง รู้ลึกโทษกรรมของตนเองแล้วจะเป็นคนดีต่อไป

นี่ได้นำเรื่องราวที่ประชาชนเขามาพูดให้ฟังด้วยหูของเราเอง หูกกลาง ๆ หูฟังเหตุฟังผล เมื่อฟังแล้วหาที่ค้านเขาไม่ได้ นอกจากจะตำหนิ นอกจากจะเห็นโทษของผู้ทำอย่างที่เขาว่านั่น แล้วแก้ไขตัดแปลงตนเองเท่านั้น

นี่พวกเราทั้งหลายเป็นพระมีไหมสิ่งเหล่านี้ที่ว่า เป็นมหากัณฑ์ มาเผาวัดเผาวาเผาพระเผาเถรอยู่เวลานี้มีไหม เราต้องพิจารณา สิ่งเหล่านี้เป็นภัยทั้งนั้นเป็นมหากัณฑ์ พระเถรไม่ควรอย่างยิ่งที่จะไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ ให้สมกับที่เราเป็นพระ บวชเข้าไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน และชำระสิ่งที่สกปรกรกรุงรังออกจากใจ ทำไมจึงต้องไปเสาะแสวงหาสิ่งสกปรกรกรุงรังเข้ามาเผาตัวเองสด ๆ ร้อน ๆ แบบหน้าด่าน มันเข้ากันได้หรือกับศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าเราไม่ตั้งตัวเป็นข้าศึกต่อศาสนาเสียเองเท่านั้น จึงจะนำสิ่งเหล่านี้เข้ามาเผาวัดเผาวาเผาตัวเองได้ลงคอ

หากว่ายังมีความละเอียดเชื่อถือสวากขาตธรรม ที่ตรัสไว้ชอบแล้วเพื่อความพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียว สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งพาให้พ้นทุกข์ที่ไหนนอกจากเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลา เพราะความหน้าด่านของพระอลัชชีในปัจจุบันนี้เท่านั้น ให้พิจารณา พวก

เราเป็นพระไม่พิจารณาอย่างนี้จะล่มจะจมทั้งเขาทั้งเรา ศาสนาก็มีแต่ชื่อ วัดก็มีแต่ชื่อของวัด พระก็มีแต่ชื่อของพระ หาเนื้อหาหนังอันเป็นสารประโยชน์แก่ตนติดเนื้อติดตัวไม่มีเลย ไม่อายประชาชนญาติโยมผู้เขาเป็นคนดีบ้างหรือเราเป็นพระ ให้มาวินิจฉัยใคร่ครวญตัวเอง ศาสนาจะได้กระตือรือร้นมา แล้วจะได้เจริญรุ่งเรืองในวัดในวาในพระในเณร นี่เป็นบทธรรมที่สอนพระลูกพระหลานทั้งหลาย ในฐานะที่เราเป็นพระด้วยกัน

ผู้อื่นเขาสอนไม่ได้นะ ต้องพระเราสอนกันเองถึงสอนได้ คนอื่นเขาไม่จะต้องเพราะพระเรานี้เป็นบ่อแห่งทิฐิมานะอันสูงส่งที่สุด ลึกลับภายในจิตใจ ไม่ลงใครง่าย ๆ พระเรา เป็นอยู่ในหัวใจ ยิ่งเป็นใหญ่เป็นโตเท่าไรทิฐิมานะนี้ยิ่งสูงจรดเมฆมนัน ใครจะไปทิฐิมานะมากกว่าพระผู้ไม่สนใจในอรรถในธรรม แต่ท่านผู้สนใจในอรรถในธรรมนั้น ตัดตรงไหนท่านเป็นพระธรรมเทศนารับเอาทันที มาวินิจฉัยใคร่ครวญแก้ไขตามความต่าหนั้นนั้นให้ถูกต้องดีงาม นั่นคือพระแท้ พระสั่งสมกิเลส สั่งสมความสกปรกแล้วจะไม่ยอมรับใครง่าย ๆ ต้องถือตัวว่าเป็นพระ ๆ ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใด ๆ ทั้งหมดในโลกนี้ สุดท้ายก็แล้วไม่มีอะไรเกินพระของเรานี้ที่มีความรู้ความเห็นความประพฤติตัวอย่างนั้น ให้พิจารณา บรรดาพระลูกพระหลานทั้งหลาย วันนี้ได้มีโอกาสมาชี้แจง

ให้ดำเนินตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน เป็นยังไม้มรรคผลนิพพานจะสิ้นไปจริง ๆ หรือ มีแต่กิเลสนั้นหรือตีตลาดลาดเลาเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มวัดเต็มวา เต็มพระเต็มเณร ธรรมทั้งหลายที่เป็นของจริงจะไม่ได้เด็ดลอดออกมาแสดงในท่ามกลางตลาดแห่งกิเลสบ้างหรือ เอาให้จริงให้จัง

นี้ได้ปฏิบัติมาแล้ว ไม่ได้มาอ้อวอดแก่พระลูกพระหลาน นี่สอนด้วยความจริงใจ เราเคยฟัดมากับกิเลสแล้ว เอาจนกระทั่งน้ำตาร่วงเราก็เคยทำ ได้เคยพูดไม่รู้กี่ครั้งก็หนเพราะถึงใจ สู้กิเลสไม่ได้ ไปทำความพากเพียรในป่าในเขา กิเลสฟัดเอา ๆ หงายลง ๆ ตั้งสติพบบลั่มผล็อย ๆ ก็ได้เป็นมาเรียบบร้อยแล้ว นี่เพราะความอุตสาหุสำหรับนั้นเอง สู้ไม่ถอย ๆ สุดท้ายก็สู้ได้ สมาธิไม่เคยมีก็มีที่ใจ มีจนกระทั่งเต็มหัวใจเลย พูดอย่างอาจหาญชาญชัยทำไมจะไปสะทกสะท้านกับกิเลส กิเลสมันเก่งแคไหนมา จะฟาดปากมันให้ขาดสะบั้นลงไปเลยเมื่อธรรมมีอำนาจแล้วอย่างนี้

อย่างนี้คืออะไร อย่างที่เป็นอยู่ในหัวใจเวลานี้ ธรรมเรามีอำนาจเต็มที่แล้วเต็มหัวใจของเรา เราจึงไม่สะทกสะท้านกับกิเลสตัวใดที่จะมาต่าหนิตีเดียวน มาเท่ามากัดทำนั่นทำนี่ เราฟาดปากให้แหลกเลย เพราะธรรมของจริงแท้ ๆ ไม่ใช่ของปลอมเหมือนกิเลส กิเลสเป็นของปลอมล้วน ๆ ทำไมจึงกล้าหาญชาญชัยตีตลาดลาดเลาให้โลกเหลวไหลเป็นพินเป็นไฟไปด้วยกันหมด

ธรรมเป็นของเลิศของเลิศที่จะนำมาให้ความสุขแก่โลกทั้งหลาย นำออกมาตีตลาดกับกิเลสบ้างไม่ได้หรือ จะให้กิเลสมันเย็บปากไม่ให้พูดหรือ ถ้าพูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องมรรคเรื่องผล กิเลสไม่ยอมเชื่อไม่ยอมเคารพนับถือ ทว่าโง่ว่าอวด นี่คือกลอนแก้ของกิเลส ความโจมตีของกิเลสโจมตีธรรมตอย่างนี้ ไม่ยอมรับความจริง จะเอาตั้งแต่ความจอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มโลกเต็มสงสาร เต็มเขาเต็มเรามาออกตลาดขายกัน ผลที่ได้ขึ้นมาก็มีตั้งแต่ความทุกข์ความทรมานเต็มหัวใจอย่างนั้นหรือ เอ้า พิจารณา นี่ธรรมมีอยู่อย่างนี้ ปฏิบัติมาอย่างนี้

เราเองที่ได้เทศน์สอนพระลูกพระหลานทั้งหลายเหล่านี้เราพึดมาเต็มเหนี่ยวแล้ว เริ่มตั้งแต่อกบวช คนทั้งหลายเขาอาจจะเข้าใจว่าหลงตาบัว ๆ คงคิดว่าเราเคยมีครอบครัวเหี้ยเรือ่นมีลูกมีเมียมาแล้ว เขาถึงเรียกหลงตา ๆ ความจริงหลงตาบัวไม่เคยมีครอบครัวเหี้ยเรือ่น พออายุ ๒๐ แล้วก็ก้าวออกบวช ออกบวชแล้วก็ศึกษาเล่าเรียนเต็มสติกำลังตามความสัตย์ความจริง แล้วก็ออกปฏิบัติพึดกับกิเลสตั้งแต่บัดนั้นมา หลังจากได้รับการอบรมจากพ่อแม่ครูจารย์มันอย่างถึงใจแล้วพึดกับกิเลส

กิเลสเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เรา นั่งจะเรียกว่าร้องห่มร้องไห้อยู่ในป่าในเขาคนเดียว เพราะสู้กิเลสไม่ได้ก็ไม่ได้ เพราะน้ำตาพังจริง ๆ ประจักษ์กับใจของเรา แต่ไม่ถอย ถึงขนาด..ต้องขอร้องจากพี่น้องทั้งหลาย ภาษาธรรมเป็นภาษาที่ตรงไปตรงมาเป็นภาษาที่สะอาดที่สุด ไม่อ้อมแอ้มแอบแฝงอย่างนั้นอย่างนี้ ไพเราะเพราะพริ้งสำนวนอ่อนหวาน แต่ต็มตุนเก่งเหมือนกิเลส ภาษาธรรมเป็นภาษาที่ตรงไปตรงมา นี้ก็พาดกันกับกิเลส ถึงขนาดกุมึงที่เดียว นั่งร้องไห้ในป่า สู้มันไม่ได้ ตั้งสติไม่ทราบไปไหน ตั้งพับล้มผล็อย ๆ กิเลสตะเอาตักทำทวิปสติตั้งขึ้นมาแต่ละครั้ง ๆ นี้ก็ได้เห็นประจักษ์แล้วในหัวใจ น้ำตาาร่วง สู้มันไม่ได้ ต้องเข้ามาหาครูบาอาจารย์ ฝึกอบรมใหม่แล้วไปต่อสู้อีกสุดท้ายก็ได้

หลายครั้งหลายหนจิตมีแต่ความฟุ้งซ่านวุ่นวายตามกระแสของกิเลส เผาไหม้ภายในหัวใจตลอดเวลา ก็ค่อยจางลงไป ๆ เพราะความพากความเพียรความต่อสู้ จนปรากฏผลขึ้นมาเป็นความสงบเย็นใจขึ้นมา จากนั้นก็พึดกับกิเลสอย่างหนัก เอากันอย่างขนาดที่ว่าหนัก ต้องขอร้องนั่งภาวนาตั้งแต่หัวค่ำยันสว่าง ๆ ไม่ทราบวาก็คืน ๙ คืน ๑๐ คืน เว้นกันเพียงละคืนสองคืนแล้วนั่งตลอดรุ่ง ๆ อย่างนี้จนกันแตกเลอะหมดเลย นี่เวลาได้ที่แล้วพึดกับกิเลส เพราะถึงกุถึงมึงที่เดียว มึงเอาภูขนาดนี้เทียวหนา เอาเถอะน่าต้องมีวันหนึ่งกูจะพึดมึงให้ขาดสะบั้น ให้กูถอยกูไม่ถอย อันนี้มันเป็นอยู่ภายในใจไม่ได้พูดออกมาทางวาจา

พอได้ทีแล้วก็ฟัดจริง ๆ ให้สมใจ ๆ นั่งกันแต่ไม่สนใจ จะเอาให้กิเลสแตกอย่างเดียว ให้กิเลสม้วนเสื่อ จากนั้นจิตก็เริ่มเป็นสมาธิแน่นหนามั่นคงขึ้นมา เห็นผลประจักษ์ในความพากเพียร ในความไม่ถอยของตน แล้วก้าวขึ้นสู่ปัญญา ปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นดังที่กล่าวมาแล้วตะกัณนี้เอง นี่ละปัญญาแก้กิเลส เมื่อพิจารณาเข้าไปนี้สิ่งไหน ๆ ที่เป็นของจอมปลอมว่าสวยว่างามอะไร มันพิจารณาถึงตามหลักความจริง ไม่มีอะไรสวยอะไรงาม มันก็ปล่อยวาง ๆ เรื่อย ๆ ขาดออกไปจากจิตใจ ถอนอุปาทานในร่างกายออกผิงเลย นี่ละผลแห่งการปฏิบัติ

จากนั้นปัญญาที่แหลมคมก็เริ่มขึ้น ๆ ปัญญาที่ผาดโผนโจนทะยานที่สุด คือปัญญาฆ่ากิเลสเกี่ยวกับเรื่องร่างกาย ความยึดถือเขาถือเรา ถือว่าเป็นหญิงเป็นชาย ถือว่าเป็นของสวยของงาม ปัญญาประเภทนี้เป็นเหมือนกับน้ำที่ไหลโจนลงจากภูเขาเหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ฟัดกัน บางทีกายไหวเพราะสติปัญญารุนแรง ชัดกับกิเลสประเภทกามกิเลส เป็นของสำคัญมากนะ

กามกิเลสนี้หนักมากที่สุด ในวงความเพียรบนเวทีแห่งการฆ่ากิเลส ไม่มีกิเลสตัวใดจะหนักมากกว่ากามกิเลส ตัวนี้เอากันจนถึงขนาดว่าสติปัญญา กายไหวเลยเที่ยวออกทำงานชัดกับนี้ พังทลายเห็นประจักษ์กับใจ จิตติดผิงเลย นี่ติดผิงชั้นหนึ่ง ชั้นนี้เป็นชั้นที่กดดวงจิตใจมากที่สุดที่เดียวชั้นกามกิเลส ทุกข์ก็มาก ความรักก็มาก ความเสาะแสวงหาอันเป็นฝ่ายกิเลสก็มาก ความถอดความถอนก็หนักในสติปัญญาถอดถอนกามกิเลสนี้ออกจากใจ จนกระทั่งขาดกระเด็นออกไปจากใจเห็นประจักษ์ จิตติดผิงขึ้นไปชั้นหนึ่ง เรียกว่าติดผิงขึ้นอย่างรุนแรงเหมือนกัน

เพราะกิเลสประเภทนี้หนัก ความทุกข์ก็หนัก ความบีบปี้สไฟเราก็กหนัก ความกดความถ่วงก็หนัก อารมณ์ก็จมไม่ถอนขึ้นง่าย ๆ พอถอนขึ้นได้แล้วจิตจึงติดผิงขึ้นมา จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ปัญญาที่ละเอียดกว่านั้นเข้าไปอีก หมุนตัวทั้งวันทั้งคืน ฆ่ากิเลสฆ่าเป็นลำดับลำดับ พอก้าวจากการฆ่ากิเลสภายในร่างกายเกี่ยวกับเรื่องกามกิเลสนี้แล้วปัญญาชั้นที่สองนี้ไม่ได้กดได้ถ่วง กิเลสประเภทที่สองนี้ไม่กดไม่ถ่วง จิตใจติดขึ้นไปหมุนขึ้นไป ๆ เป็นสำลี ๆ เป็นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสไปโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องได้บีบได้บังคับ คำว่าความเพียรนั้นมันเลยเถิด ถึงขั้นได้รั้งเอาไว้ เมื่อมันรวดเร็วมันเข้มแข็งมันแกลวกแล้ววงไวเฉียบขาดเข้าไปเท่าไร กิเลสมีเท่าไรหลบซ่อนตัวตลอดเวลา

สติปัญญาชั้นนี้ยิ่งหมุนเป็นกงจักรเป็นธรรมจักรไปเลย เอาจนกระทั่งถึงขั้นกิเลสซึบซาบ สติปัญญาเป็นสติปัญญาชั้นมหาสติมหาปัญญา ซึบซาบไปตามกันเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟหยาบขนาดไหนไฟต้องส่งเปลวอย่างหนัก เมื่อเชื้อไฟอ่อนตัวลงไฟก็ส่งเปลวอ่อนลง ๆ สติปัญญาก็อ่อนไปตาม ๆ กันให้พอเหมาะสมกับการแก้กิเลสประเภท

นั้น ๆ จนกระทั่งถึงขั้นกิเลสซึมซาบภายในจิตใจ ให้เห็นชัด ๆ อย่างนั้นซึ่งผู้ปฏิบัติ ขึ้นบนเวทีแล้วไม่ต้องถามใคร

พระพุทธเจ้าสอนให้ สนฺทิกฺขจฺโง ให้รู้ตัวเอง ๆ เมื่อมันประกาศก้องอยู่ตลอดเวลา ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน ที่นี้ก็เลสสู้ไม่ได้แล้ว มีแต่ธรรมมีความแก่กล้าสามารถ อาจหาญอยากจะพบกิเลสตัวไหนเก่งให้ผ่านมา พอผ่านมาก็ขาดสะบั้นทันที ๆ ถึงขั้นซึมซาบ กิเลสเมื่อเข้าถึงขั้นซึมซาบ ปัญญาที่ซึมซาบติดตามไป สุดท้ายก็พังทลายจากหัวใจไม่มีสิ่งใดเหลือเลย จิตขั้นที่กิเลสวิชาพังจากหัวใจนี้ตัดผิงเป็นฟ้าดินถล่มทีเดียว ให้เห็นอย่างนั้นซึ่งการปฏิบัติธรรม มาพูดเล่น ๆ หัว ๆ ได้หรือ

เรียนมาได้เพียงความจดความจำเป็นนอนตะกระดาษมาเท่านั้น ก็มาอวดรู้ อวดฉลาด ยกคัมภีร์อวดคนนั้นอวดคนนี่ เป็นบ้านน้ำลายอย่างนั้นหรือ มันเป็นมรรคเป็นผลที่ไหนประสาความจำ ผู้หญิงเรียนก็จำได้ ผู้ชายเรียนก็จำได้ เด็กเรียนก็จำได้ ผู้ใหญ่เรียนก็จำได้ แต่มันเพียงความจำไม่เป็นมรรคเป็นผล ผ่ากิเลสไม่ได้ ต้องเอาความเรียนความจำซึ่งเป็นกรุยหมายป้ายทางแบบแปลนแผนผังนั้น เข้ามาพัดกับกิเลสอย่างที่ว่านี้ ให้เห็นประจักษ์ ๆ เข้าโดยลำดับ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจไม่มีสิ่งใดเหลือเลย ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม

อวิชาปจฺจยา สงฺขารา ซึ่งเป็นรากเหง้าเค้ามูลแห่งวิภูจักรความเกิดแก่เจ็บตาย หมุนมาก็กบก็กลบ ได้ขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ ในขณะที่ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มภายในธาตุชั้นธของเรานั้นแล แต่มันรุนแรงที่สุด พอกิเลสวิชาตัวมีตบอดพังลงจากหัวใจแล้ว ความมืดบอดหายหน้าไปหมด มีแต่ความสว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุ อัจฉรย์เต็มที น้ำตาร่วงทีเดียว นี่ผลแห่งการปฏิบัติ ครีไปไหน ล้าสมัยไปไหน เห็นอยู่กับหัวใจของผู้ปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติก็เป็นอย่างนี้

นี่พูดถึงเรื่องความอัจฉรย์ของจิต ที่หลุดพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว จะว่าอะไรเลิศเลอขนาดไหนก็ตามไม่ถึงธรรมชาตินั้น ว่า นิพพานัน ปรมฺ สฺขํ นิพพานัน เป็นสุขอย่างยิ่งก็ตาม คำว่าสุขอย่างยิ่งก็พอคาดพอดหมายกัน อันนั้นเลยอย่างยิ่งไปอีก ไม่มีอะไรเหมือนแล้ว จนถึงกับพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยในการสั่งสอนสัตว์โลก เพราะละเอียดเกินกว่าที่จะนำมาสอนสัตว์โลก รู้เกินกว่าที่จะนำมาสอนสัตว์โลก ถ้าว่าอะไรก็ไม่เหมือน เพราะพ้นจากแดนสมมุติไปเรียบร้อยแล้ว แต่ประจักษ์อยู่ในหัวใจของผู้พ้นทุก ๆ รายไป นี่ละเป็นความท้อใจ

เพราะสิ่งเหล่านี้ละเอียดอ่อนที่สุด สะอาดก็ไม่มีอะไรเทียบ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรเทียบ สง่างามอยู่ในหัวใจของผู้สิ้นกิเลสแล้วก็ไม่มีความเปรียบ เมื่อเป็นอย่างนั้นเราจึงมาดูเกี่ยวกับเรื่องที่กิเลสมันสร้างขึ้นมา ๆ เต็มโลกเต็มสงสารเต็มบ้านเต็ม

เมืองเต็มวัดเต็มวา อันนั้นก็ตอันนี้ก็ดี กุฎีก็ใหญ่หฺรหฺรพู่ฟ้า หมายคงลายครามมา
 ประดับประดา หาดันไม้มาประดับประดาให้เป็นความสวยความงาม เป็นความสกปรก
 ของกิเลสทั้งมวลในสายตาของธรรมแล้ว

ยิ่งกิเลสว่าสะอาดมากเพียงไร นั่นแหละคือความสกปรกของกิเลสในสายตาของ
 ธรรม เพราะธรรมประเภทนี้เห็นจนถึงขนาดนั้น จึงมาตำหนิกิเลสประเภทเหล่านี้ได้ว่า
 จอมสกปรก แล้วพวกเรายังเป็นบ้ากันอยู่หรือ ก็กับการก่อการสร้างวังเต็นชวนชวายนหา
 ยศหาลาก มันสมกันแล้วหรือกับพระพุทธเจ้าสอนธรรมอันเลิศนี้ใส่หัวใจ ทำไมไปหา
 กำขี้หมูขี้หมามาเต็มหัวใจเข้ากันได้หรือ พิจารณาให้ตึนะพระลูกพระหลาน วันนีมา
 เปิดหัวอกให้ลูกหลานทั้งหลายได้ยินได้ฟัง ได้นำไปเป็นข้อคิดปฏิบัติ

ธรรมเป็นของล้ำมัยที่ไหน ประกาศจำกัງวานอยู่ด้วยความเลิศเลอของธรรม
 เรียกว่าธรรมธาตุ จิตที่หลุดพ้นไปแล้วเรียกว่าธรรมธาตุ แม้ครองชั้นธ้อยู่ก็เป็นธรรม
 ธาตุ เป็นจิตที่บริสุทธิ์ เลยทุกสิ่งทุกอย่างที่จะคาดจะคิดได้ นี้ละที่ว่าศาสนาประเสริฐ
 ประเสริฐอย่างนี้ ประเสริฐอยู่กับผู้ครองศาสนาด้วยจิตที่บริสุทธิ์ เพียงเราจำมาว่า
 ศาสนาประเสริฐ ๆ ประเสริฐตั้งแต่ลมปากเฉย ๆ ตัวจิตมันสกปรกจะเอาของประเสริฐ
 มาจากไหน เมื่อถึงขั้นที่ประเสริฐโดยหลักความเป็นจริงที่จิตเป็นผู้รู้ผู้เห็น เป็นผู้ถอด
 ถอนความสกปรกแล้ว จำขึ้นมาแล้วไม่มีอะไรเหมือนในโลกนี้

สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเข้าไปเปรียบไปเทียบธรรมชาตินั้นได้ นั่นละที่พระ
 พุทธเจ้าทรงท้อพระทัย ก็เพราะว่าจะสอนไต่ยังไฉเมื่อธรรมชาตินี้เห็นโลกเห็นสงสาร
 เห็นสมมุติไปโดยประการทั้งปวงแล้ว ใครจะไปรู้ได้เห็นได้ ทรงท้อพระทัย ก็เพราะ
 ธรรมชาตินี้เลยเสียทุกสิ่งทุกอย่างนั้นแล แต่ถึงอย่างไรก็มีแนวทางที่จะก้าวเข้าไปได้
 การแนะนำสั่งสอนด้วยสวากขาตธรรม นี้คือเป็นแนวทางเดินเพื่อถึงธรรมอันเลิศเลอ
 เลยโลกเลยสงสารแล้วนั้นได้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะฉะนั้นขอให้ทุก ๆ ท่านจงตั้งอกตั้ง
 ใจปฏิบัติ

พวกญาติพวกโยมก็เหมือนกัน กินอยู่เหมือนหมู นอนอยู่เหมือนหมู ไม่ได้สนใจ
 ในศีลในธรรมเลย หากมีคนถามว่าเป็นยังงือศาสนาอะไร ก็ศาสนาพุทธ ๆ ลูกอยู่
 ในท้องก็คนก็แย่งแม่ออกมาพูดว่าศาสนาพุทธ ๆ ด้วยกัน มันศาสนาพุทธขี้หมา
 อะไร ไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรม ให้อว่า อรหํ สมมาสมพุทโธ เท่านั้นก็ไม่จบ เพราะ
 กิเลสลากถูไปหมด ถลอกปอกเปิกไปตามกิเลส ถ้าเรื่องของกิเลสแล้วเอาวันยังค้ำคินยัง
 รุ่งเอาเป็นเอาตายจริง ๆ นี้ละสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟจะเผาไหม้ตัวเองแล้วมันเร็วยิ่งกว่าลิ่ง
 ร้อยตัว คว้ามับ ๆ ศาสนาพุทธที่ไหนในหัวใจของพวกเรา ให้พากันพินิจพิจารณา

ให้มีข้อบังคับเราซิเราเป็นชาวพุทธ ๆ ไม่มีธรรมติดหัวใจ ไม่มีสารคุณติดหัวใจ มีแต่บาปแต่กรรม มีแต่ความสกปรกโสมมด้วยอำนาจของกิเลสพันหัวใจอยู่แล้ว เราจะหวังอะไรเวลามีชีวิตอยู่นี้ ตายแล้วเราจะไปเกิดที่ไหนเราแน่ใจเมื่อไร กิเลสสร้างความแน่ใจให้ใครที่ไหนไม่มี ถ้าเรื่องธรรมแล้วเริ่มตั้งแต่เราเริ่มภาวนาจิตใจมีความสงบ ทำบุญให้ทานรักษาศีลเหล่านี้ มีแต่หลักของใจ ๆ ที่เป็นเครื่องยึดตั้งนั้น แล้วเจริญเมตตาภาวนาไหว้พระสวดมนต์ ไปที่ไหนระลึกถึงพุทธ ธรรม สังฆ อยู่ตลอดเวลา นี่ก็เป็นผู้สร้างหลักใจ ๆ

ใครก็ตามถ้ามีธรรมภายในใจนี้เรียกว่าถือพุทธ ถ้าไม่ได้มีอันนี้เข้ามาติดใจแล้ว มันถือกิเลสถือของสกปรก ถือชี้หมูราชี้หมาแท่งแทนศาสนาไปหมดแล้วเวลานี้ ศาสนาเป็นศาสนากิเลสไปหมด ไม่มีใครสนใจต่ออรรถต่อธรรม พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรม พูดถึงเรื่องมรรคเรื่องผลหัวเราะเยาะเย้ยกัน เพราะกิเลสพาหัวเราะ กิเลสมีอำนาจมาก มันหัวเราะเยาะเย้ยธรรมซึ่งเป็นของจริง ประจักษ์อยู่ในหัวใจของเราทุกคนนั้นแหละ ให้แก้ไขสิ่งเหล่านี้ละ ตายแล้วจะจม

บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี ใครเป็นผู้สอนไว้ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนแบบเดียวกันหมด รู้แบบเดียวกันหมด เห็นแบบเดียวกันหมด จึงนำมาสอนโลกได้ตลอดมาอย่างทุกวันนี้ แล้วเรายังจะเก่งกล้าสามารถยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าไปไหน มาลบล้างว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี แล้วใครจะเป็นผู้รับเคราะห์แห่งความโหดความทำร้ายของตัวเองนี้ ถ้าไม่ใช่เราจะเป็นผู้ไปถูกเผาในนรกเสียเองทั้ง ๆ ที่ว่านรกไม่มี ก็จะเป็นใครไป ให้รีบแก้ไขเสียตั้งแต่บัดนี้

ใครทำความชั่วช้ำลามกที่ลับที่แจ้ง ทำความชั่วช้ำลามกด้วยแบบแผนกลไกอะไรก็ตาม ไม่พ้นจากการทำความชั่วจนได้นั้นแหละ ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ทำด้วยอากัปกิริยาใดก็คือการทำชั่ว ๆ ผลติดตามเข้ามาโดยลำดับลำดับ นี่คือความจริงแห่งธรรมท่านเป็นอย่างนั้น เราต้องพยายามแก้ไขตัดแปลง

นรกรออยู่แล้วสำหรับคนชั่ว ประกาศกังวานอวดดีอวดดีขนาดไหนว่านรกไม่มีก็ตาม ก็ยังเหลือแต่ลมหายใจฟอด ๆ พอขาดลมหายใจเท่านั้นฝั่งทันที ทางไปนรกไม่มีก็ไกลก็วันก็คืนก็ปีก็เดือนละ ฝั่งทันทีถึงเลย ๆ นั้นละนรกแท้เป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าท่านสอนนรกแท้ นรก ว่าบาปว่าบุญ มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงสอนไว้แล้ว ไม่ผิดเพี้ยนไปไหนได้เลย จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วชอบอย่างนี้เอง ท่านไม่ได้โกหกหลอกลวง

แต่กิเลสมันหลอกลวงตลอดเวลา บาปมีมันก็บอกว่าไม่มี เห็นไหมมันเอาอย่างหน้าด้านนะกิเลสหลอกคน บุญมีก็บอกว่าไม่มี บุญเคยมีบาปเคยมีมาตั้งกัปไหนกัลป์ไร

นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีมากี่กัปกี่กัลป์ เลยพระพุทธเจ้า นานกว่าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มาตร์รู้ ที่มาเห็นนรกนี้เสียอีก แล้วเรายังจะมาลบล้างนรกไม่มีสวรรค์ไม่มีอยู่หรือ ถ้าไม่ยอมจมทั้งเป็นแล้วอย่าลบล้างพระพุทธเจ้านะ ไม่มีใครเลิศเลอยิ่งกว่าองค์ศาสดา

กิเลสมันเลิศเลอที่ไหน ตัวเลวร้ายที่สุดคือกิเลสนั่นเอง มันเป็นคู่แข่งพระพุทธเจ้า อยู่เวลานี้ อยู่ในหัวใจของเราทุกคนนั่นแหละ ให้นำไปแก้ไขตัดแปลงนะอย่าให้เสียเวลา เวลาตายแล้วจะจมจริง ๆ นะ เรื่องนรกไม่มีปัญหาอะไรแล้ว มีแต่ความทำทายเป็นตัวเองที่จะสังหารตัวเองทั้งเป็น ๆ นี้แล จะเป็นข้าศึกตัวเองอย่างมากที่สุด ให้รีบแก้ไขตัดแปลงอันนี้ ถ้าเราเป็นผู้ถือศาสนาพุทธจริง ๆ สมศาสดาองค์เอกไม่เคยหลอกลวงใครแล้วให้เชื่อพระพุทธเจ้า

กิเลสหลอกลวงโลกมานานแสนนานแล้ว ทำไมจึงเชื่อมั่นไม่มีวันอิมพอ ไม่เข็ดไม่หลาบ จมเพราะนรกนี่เป็นก็กัปกี่กัลป์ไม่เห็นเข็ดเห็นหลาบกัน เราจะตกนรกไปตลอดเวลา ได้รับความทุกข์ตลอดเวลา เพราะกิเลสหลอกลวงตลอดเวลาหรือ หรือเราจะเชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าเราเชื่อกิเลสจะต้องจมไปเรื่อย ๆ ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้ามีวันหลุดพ้นไปได้โดยไม่สงสัย

วันนี้การเทศนาว่าการก็รู้สึกว่เหนื่อย แล้วการเทศนาว่าการนี้เทศน์ในฐานะเป็นกันเอง ถอดออกมาจากหัวใจมาเทศน์สอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้ทำทายเป็นเราจริง ๆ เราเห็นจริง ๆ กิเลสตัวไหนที่เราไม่รู้ว่าเรามาอวดอ้างให้มา เราจะฟัดปากมันแตกไปเลย ธรรมของจริงพูดไม่ได้มีหรือ ตั้งแต่กิเลสมันเป็นของปลอมทำไมมันแสดงตัวออกได้ เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร ธรรมเป็นของจริงแทรกกิเลสออกมาพูดทำไมจะพูดไม่ได้ ถ้าไม่ยอมกิเลสจนกระทั่งถึงให้กิเลสเย็บปากกินข้าวก็ไม่ได้ ถูกกิเลสเย็บปากเท่านั้น เมื่อมีของจริงอยู่เต็มหัวใจทำไมพูดไม่ได้

พระพุทธเจ้าตั้งแต่ก่อนมีศาสนาเมื่อไร พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาเพียงพระองค์เดียว ประกาศศาสนามันโลกเห็นไหม นั่นละของจริง อันนี้ก็เหมือนกันเมื่อจริงขึ้นที่หัวใจแล้วทำไมจะพูดไม่ได้ ธรรมเป็นอันเดียวกัน ของจริงเป็นอันเดียวกัน ทำไมพูดไม่ได้ กิเลสเป็นของปลอมมันยังพูดได้ทำได้ นี่ก็ต้องเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามเราไม่ได้สนใจ เพราะความได้ความเสียของเราไม่มีจากการพูดหรือไม่พูด ในธรรมเหล่านี้ การพูดออกมานี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่โลกแก่สงสารเท่านั้นเอง ใครเชื่อก็จะได้รับผลรับประโยชน์ แก้ไขตัวเองไป ก็จะกลายเป็นคนดีต่อไป ใครไม่เชื่อก็นับวันจะจมไป ๆ ก็มีเท่านั้น

เพราะการพูดออกมันมีผลได้ผลเสีย การไม่พูดก็ไม่มีผลได้ผลเสียแต่ไม่ได้รับประโยชน์ การพูดนี้เพื่อประโยชน์แก่ผู้หวังประโยชน์อยู่แล้ว ผู้ที่ไม่เชื่อก็แล้วแต่มัน ให้ต่างคนต่างยึดเอาธรรมเหล่านี้มาเป็นคติเครื่องเตือนใจของตน การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ